Zagreb ✂ br. 14 ✂ 20. lipanj 2015. ✂ godina 42.

Glasnik Kluba brđana Feniks

0 kn Hrvatska ✦ 0 € Europska unija ✦ 0 £ Velika Britanija ✦0 $ SAD ✦ a i drugdje je besplatno

Poštovano društvo,

Od prosinca 2014. godine nekoliko je događanja koje valja zabilježiti. Tu je, naravno zimski manevar, par radnih akcija, sada već tradicionalna travanjska zabavica na Žumberku, a bilo je tu i lomova tjedna, koncerata i dr. No, prava poslastica stiže s Himalaja! Galerije, kao i do sada, na http://www.klub-feniks.hr/.

Čežnja zvana Annapurna

I eto, napokon se ja popeo do Annapurna Base Camp-a (ABC) kao što su to učinile na stotine i stotine tisuća drugih namjernika prije mene. Mnogi su mi govorili da nije pravo vrijeme za to imajući na umu brojne potrese koji su pogodili ovu meni jako dragu zemlju. Neobično je to što je grad Pokhara (20 minuta leta avionom zapadno od Kathmandu-a, ili 7 sati vožnje autobusom), bila samo 30 kilometara od epicentra potresa dok je glavni grad bio nekih 50 kilometara. Pokhara je ostala netaknuta a Kathmandu sa svojom dolinom bijaše jako pogođen.

Potres je rastjerao i obeshrabrio većinu turista, a nas nekolicina tvrdoglavih, su imali priliku imati sve te divote samo za sebe. Inače do ABC-a se doslovno hodočasti a gužva je, navodno, velika.

Odlučio sam uživati u hodanju a opet biti koristan za zajednicu koja je jako pogođena potresom, materijalno i ekonomski, jer ova zemlja živi od turizma. Dakle, unajmio sam vodiča i nosača. Em sam na leđima imao samo mali

ruksak od svega 4-5 kila, što je planinarenje učinilo lagodnim, te sam imao dovoljno energije guštati u spektakularnoj prirodi a uposlio sam dvoje ljudi što je bitno u ovim vremenima i okolnostima za ovu zemlju, kao što već spomenuh.

Prva dva dana uspona se prolazi kroz sela gdje ljudi uglavnom žive od poljoprivrede i nešto stočarstva. Hoda se stepeničastim stazama koje su pokrivene tamno sivim kamenom na kojem se često vide tragovi nekog svjetlo srebrnog minerala. Zapravo većina puta su manje više beskrajne stepenice, koje su često nepravilne što je u mom slučaju bio problem kad se išlo nizbrdo. Penješ se stepeničasto, dobiješ na visini, a onda se stepeničasto spustiš do neke rječice ili potoka koje prijeđeš visećim mostom i onda jopet strmi uspon da bi se ponovo spustio. Tamo gdje prolaziš kroz sela, stepenice su prepune izmetina od bivola, konja i mula, a pored ojačeg smrada iste su prekrivena gomilom muha i mušica koje svojim prolaskom uznemiriš i koje ti se onda motaju oko nogu. No, ništa ti ne može pokvariti dobro raspoloženje na putu ka ABCu. Zadnji dio puta se hoda preko topećih ledenjaka ili sipina zemlje koje su se nedavno u lavinama odvalili. Dobar dio puta se prolazi i kroz šume *Rhododendrona* koje rastu do skoro 3000 metara.

Na nogama sam imao kratke alpinine gojze (pod gležnjače), znam, nerazuman potez, ali kupiti nove gojze i nabiti krvave žuljeve mi baš nije izgledalo prihvatljivo. Sa druge strane vidjeh likove u tenisicama ili jednog nosača koji je bio u visokim platnenim tenisicama (šangajke ili conversice ako baš želite). Bilo kako bilo, ako je volja jaka, dokučiti ćeš ABC, pa što košta da košta.

Vrijeme me poslužilo da nije moglo bolje. Da se razumijemo, svaki dan je kišilo, ali popodne, kada bi hodačka tura za taj dan već završila. Rano ujutro vidljivost bi bila idealna, pogotovo za fotografiranje, tako da sam se stalno dizao oko pet ujutro za uslikati divote oko sebe. Kasnije ujutro ili rano popodne počnu navirati oblaci koji prekriju sedam i osam tisućnjačke divove. Kad vidiš sve te vrhove, lud si od sreće, uzbuđenja i ushićenja. Nažalost fotografije ne mogu prikazati punu divotu i grandioznost istih.

Hodanje bi obično počelo oko sedam ili najkasnije sedam i pol. Hodalo bi se dosta, ali sam odmah prvi dan skužio da vodič radi dosta pauza. Zato bi izgledalo da hodamo po sedam ili osam sati a u stvari je efektivnog hodanja sa pauzama za čaj i ručak bilo skoro duplo manje. Zapravo to je bilo zbog nosača koji je mladi student od 23 godine, nabildan u teretani, ali bez obzira što je ruksak sa mojim i njegovim stvarima bio maksimalno do 13 -14 kilograma, momak se patio. Sa druge strane, pravi nosači - kost i koža, nose apsurdne težine koje su praktično okačene širokom vrpcom na gornjem dijelu čela ili glave. Dakle, ja sam njih oboje prao uzbrdo, dok su oni mene prali nizbrdo. Jednom sam lagano popizdio kad je vodič napravio pauzu nakon doslovno 12 minuta uzbrdice. Nije da ja hodam brzo, ali hodam stalno, kao što sporohodni Diesel pokreče stari trabakul. Sa druge strane oni bi hopsali po nepravilnim i neravnim stepenicama nizbrdo dok sam se ja patio te zadnji dan pošteno iskrenuo zglob lijeve noge. Da, istina, trebalo je imati gležnjače, ali usprkos svemu odhodao sam nizbrdo u zadnjoj etapi zadnjeg dana navodno

nekih 3100 nazovi stepenica.

Tijekom prva dva dana uspona, svako malo se naiđe na “guesthouse“ (GH) ili “teahouse“, gdje se može okrijepiti i prespavati. U nekima ima plinskih bojlera tako da se možeš i otuširati. Poslije se GH-ovi malo prorijede, ali još uvijek svakih sat i pol hodanja naletiš na neki. Naravno da je jako bitno da se ne treba nositi hrana i puno vode sa sobom. Znamo da je to najteži dio u ruksaku, jelte. Voda se ne pije iz planinskih potoka, mada izgleda čisto i bistro, navodno zbog parazita, a naravno da ne čačkaš mečku. Imao sa tablete za dezinfekciju vode ali sam ju kupovao u GH-ima gdje je prokuhavaju i filtriraju. Kako raste nadmorska visina tako su cijene vode i hrane više, što je razumljivo jer se pri vrhu namirnice često donose na leđima. Na nekim dijelovima staze su postavljene prepreke (obično vrata) da konji i mule ne mogu proći, a na taj način ljudi tog područja zarađuju noseći na leđima sve što je potrebno. Svi lokalni stanovnici na taj način dobivaju priliku ponešto zaraditi od turizma. Zanimljivo, samo u manjem broju GHa nije bilo pristupa mobilnoj mreži i Wi-Fi, naročito pri kraju uspona. U svakom GH-u ima po pet-šest spavaonica u kojima ima od dva do pet ležajeva. Relativno je to sve čisto imajući na umu da Nepal baš i ne blista od higijene.

Nešto sam ljudi ipak sreo na ovom osmodnevnom planinarenju. Na putu prema gore, treći dan uspona, sreo sam dva Izraelca koji su se prethodnog dana već vratili sa ABCa, isti dan malo kasnije, sretoh jednog mlađahnog Japanca koji je

inzistirao da uzmem njegovu tabletu za visinsku bolest i drugu za glavobolju, pa neka se nađe. Zatim je tu na povratku bio par Kineza koji su se popeli na ABC u tenisicama. Na putu prema

gore, također isti dan, u mjestu znakovita imena Himalaya sa jednim od zadnjih GHa, prije samog ABC sretoh Rusko-Ukrajinski trojac (dva tipa i jedna cura, hipijevskog izgleda), nekog mladog i šutljivog Japanca, te Australsko-Novozelandski par. Već pri samom dolasku na ABC tu je bio neki 69-o godišnji Englez koji se polako kretao, potpuno sam, sa ovećim ruksakom i jednim štapom u ruci. Tako se na ABCu skupilo nas osmoro turista-planinara, a svatko od nas neobičan na svoj način. Svi mi smo dobro odlučili da se ovakva prilika ne smije propustiti. Biti u pravo vrijeme na pravom mjestu.

Što se klope tiče, svaki GH ima standardi jelovnik, a vjerovali ili ne, čak se i na ABCu može se pojesti pizza. Domaći obično jedu dal-bat koji se sastoji od kuhane riže koja se prelije juhom od narančaste leće sa nešto kuhanog zelenog povrća te krumpira. Oni sve to pomiješaju i jedu prstima desne ruke uz glasno srkanje i mljackanje. Od dal-bata se dosita žestoko prdi.

I napokon nakon četiri dana uspona dokučiš ABC zaobilazeći sa lijeve strane vrh Hiun Chuli te naizmjenično hodajući po ostacima snijega i kameno-blatnih staza. ABC je nešto kao zaravan na 4130 metara koja je 360 stupnjeva okružena spektakularnim vrhovima: Annapurna Jug (7219), Bharha Chuli (7647), Annapurna 1 (8091), Singu Chuli (6501), Tharpu Chuli (5695), i Hiun Chuli (6434). Obično su vrhovi u popodnevnim satima prekriveni oblacima, ali ujutro rano pogled je magičan. Stijene prekrivene snijegom bliješte pod izlazećim suncem i ostaješ bez daha, što od ushićenja a što od visine i nedostatka regularne količine kisika. Dobro, pretjerujem, nije me lupila visinska bolest ali istinu za reći boljela me malo (šuplja) glava i nisam baš dobro spavao što je bilo i u slučaju drugih “kolega“. Ujutro je bilo dosta hladno i temperatura je bila nešto oko pet stupnjeva, ali izlaskom sunca postalo je malo toplije.

Na kraju još da kažem da je ovo bilo planinarenje mog života, a vrijedilo je truda i para! Ne samo da nikad nisam planinario na takovim visinama, nego nikad nisam to činio osam dana za redom, sa solidnom dnevnom satnicom hodanja. Nikad nisam išao u planine sa ljudima koje uopće ne poznam, što mi je bilo možda i najveća briga pri samom odlučivanju. A opet, sramota do neba bi bila provesti toliko vremena u Nepalu a ne obići bar jednu od mnogih himalajskih tura što ih ovi prostori nude. Evala zato, neka je bilo!

Zdravi i veseli vazda bili!

Grga

Bjelolasica - zimski manevar

Begovo Razdolje - Bjelolasica, 30.01. - 01..02. 2015.

Imaginarna reportaža (ne)ostvarenog planinara

(ili kako intelektualno onanirati nad izletom kojem nisi nazočio)

Ma znao sam da me ove kopče mrze. Tu su samo da muče moje promrzle prste u nadi da će uspjeti. Mrzim ih. Mrzim. Te krplje. Mrzim ih. I čemu uostalom ta futuristička interpretacija teniskih reketa? Čemu? Što fali propadat u snijeg do bubrega? Što? Nismo li propadali cijeli naš planinarski život u snijeg do guzice? Pazuha? I šta? Evo nas svi smo živi i zdravi! Ponekad promrzli, ponekad mokri, ponekad mrtvi umorni od prčenja. Pa šta? Ovo prčenje dolazi od glagola prtiti, shvatili ste naravno. Ono drugo je, mislim, s mekim ć (ili obratno). Dobro, doduše ponekad i taj glagol koristi u situacijama kad se taj snijeg stvarno zainatio pa te zatrpa, do, šta ja znam, tjemena.

I sad su ti neki pametni ljudi smislili ove plastične utvare koje ti ne daju da propadneš u snijeg al' istovremeno ti ne daju da romantično uživaš u satima blagosti istog dok ti moći i

upropaštava muškost. Neš ti!

Uostalom! Koji q… (kad smo već kod muškosti) idemo opet na tu Bjelolasicu?! Nisam li tamo bio već jedno 15-tak puta? Nisam li? Ha? I sad opet! K vragu i ti koji planiraju i te krplje, i taj snijeg i… i taj…

Evo sjela je. Konačno!! I šta? Evo hodam već dobrih pola sata i ajd' ne propadam.

I ajd' lakše mi je hodat. I ajd' nek im bude!

Dobro, istina, sad ne moram buljiti i grebati nosom ravno ispred sebe već si mogu priuštiti i poneki raskošan pogled oko sebe. A on je stvarno, onako, baš onako, raskošan. Bijelo, pa opet bijelo tu i tamo protkano sivo-smeđom korom stabla koje se točno kada treba razgrana u zelenu igličastu krošnju tvrdoglavog bora, pa onda, kao u zbrci slikarske palete miješajući sve te prisutne boje pogled ti završi u svijetlo plavom nebu, opet onako, iz inata, prošarano bijelim, plaho

pamučnim oblacima. Sve ti se to tiho, potmulo i mirno uvlači i ugrađuje u kosti razuma poput mliječnog kalcija u stvarni skelet što te nosi, evo upravo i baš na ovo brdo.

Sve si nešto mislim, kako bi mi izgledao razum da ga ne gradi ovakav «kalcij». Jel' bi bio razum ili bezum? Jel bi bio spreman odživiti život ovako kako sam ga do sada odživio. Bi li dozvolio da me osteoporoza uma pretvori u malog sivog miša što poslije s mukom odrađenog posla, mir nalazi u fotelji koja život znači s daljinskim koji upravlja magičnom dalekovidnom kutijom koja smrt znači? Pretjerujem li? Tko sam uostalom ja da na ovakav način određujem ispravnost korištenja određene vrste umnog kalcija. Tko sam ja da onog čovjeka u fotelji ukrasim epitetom sivog miša?

I otkud mi pravo? Ne znam. Možda u potrebi? Potrebi da samom sebi nekako objasnim šta je to što moram zadovoljiti nebi li, preživio? Ma ne! Ne preživio. Preživjeli su ljudi u ovoj našoj kratkoj i opakoj povijesti i gore i teže trenutke. A puno češće i nisu. Nije to. Danas nam je puno lakše. Veća nam opasnost prijeti od ljenosti nego od mača.

Krije li se čudo opstanka u potrebi da svoj zdravo nahranjeni razum, pothranjen dobrom namjerom i idejom preneseš na sljedeću generaciju? Poput onog kreštavog i letački sposobnog Livingstona? Potrebi da stvoriš i odgojiš novu generaciju izraslu i metastaziranu tvojim idejama, usput ugojenih kalcijem samo tebi shvatljivog razuma? Jel to? Ne znam.

U ostalom, čemu sve to? Čemu taj razum, hranjen bilo čime. Nitko i ništa na ovoj planeti ga nema. Osim nas. Mislim ljudi. Čemu? Zašto?

Koliko bi nam samo bilo jednostavnije da na primjer maznemo onu tamo antilopu, trenutno je pojedemo, recimo, pola. Ostalo odnesemo gladnom podmlatku na radost njihovih praznih želudaca. Nema potrebe ni instikta za grižnjom savjesti. Čista nepatvorena glad. Nema „razumjevanja“ za ona tamo dvonožna bića što se razmeću razumom.

Kako bi nam svijet izgledao da njime vladaju lavovi? Bi li i oni imali pogone umjetno uzgojenih malih gnuova, koje umiljato maze šapom dok na porastu, a onda, zviz!

Teško. Fali im ono nešto razuma. Ne? Njima se kalcijem isključivo hrane njihove kosti.

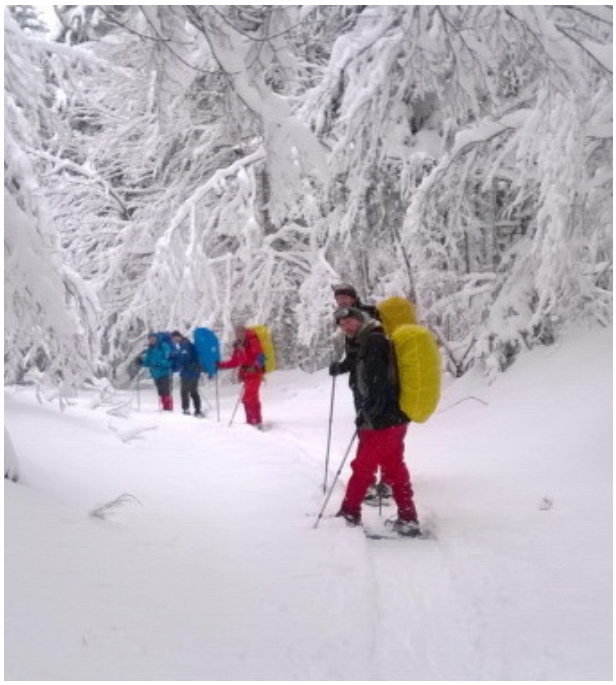
Doduše, čini mi se da su sva ta druga bića ove plave nam planete zapravo prilično sretna što smo na njih obraćali puno manje pažnje nego na vlastitu sisalačku vrstu. Da smo im posvetili trećinu pažnje kao samima sebi, naši bi bliski potomci gladni hodali pustarom žućkaste planete gloćući valjda vlastite ruke. Ako ne i nešto gore.

Doduše, trebimo mi i njih, ali više onako slučajno. Kako se to ono kaže? A da! Kolateralno. Kolateralni ukras na odru ljudsko – ljudskog istrebljenja. Slatko.

I tako, mic po mic dođeš do onog konačnog pitanja!

Može li baš ovaj kalcij za razum privesti ljude do pitomih korisnika ovog okruglog svemirskog broda i dovesti nas u ravan kozmičkog razuma u kojem je sve u ravnoteži i balansu (tako barem kažu)?

Ili nas ipak, zahvaljujući krivoj kalcij-građi kojom smo umu dograditi onaj dodatak „bez“ umjesto onog„raz“, čeka globalno-svemirska

šamarčina od koje ćemo ostati tek blijedo sjećanje u bez-raz-umnoj glavi lava.

Može!

Mora!!

Inače... Jebiga.

Eto. Ajd' sad reci:

Pa nije li bolje prtiti snijeg do zuba i jedina misao koja ti gmizi glavom je; Isuse, pa kako ću napraviti sljedeći korak?

Ili da nošen lakoćom krplji napasaš glavu prekrasnim prizorima i pri tom (po)pustiš mozgu na volju da istom divlja ovakvim mislima. Ha?

Mrzim ih. Mrzim! Te krplje!

Darac

Mali posel na Zrinščini

ili

“Kako ukloniti komad krova bez suvišnih zašto, a potom zaleći uz iće, piće i drugariće” (Robert, Anita, Tino, Sanja, Toni, Sanja, Čarli + pesi Nala i Medo

Travanjska zabavica

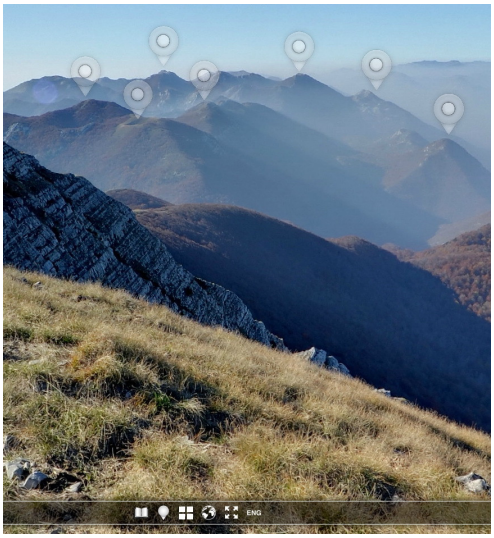
na Žumberku, bez suvišnih zašto

25.-26. travnja 2015., Sanja, Tino, Dugi, Žila, Sanja, Toni, Neven, Andreja, Darac, Moria, Anita, Robert, Dijana, Ivana, Irena, Goran + pesi Buba i Nala

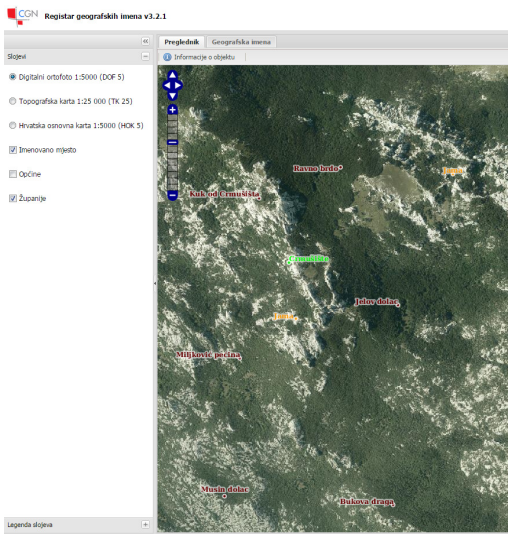

Web preporuke

- Velebit u 3D fotografiji, pogled s Velebitskih vrhova u 360°, s katografskim pregledom, podacima i upisanim toponimima. Izvrsno, šteta što nije obilnije. Uradak djelatnika PP Velebit, URL http://www.velebit.hr/3dpanorame/index.html

- Neznate gdje je Aba Vela, Acansko brdo, Kurtići ili Kučilovina? Nema problema, Državna geodetska uprava nudi registar geografskih imena s pretraživačem toponima i prikazom na karti (TK 25, DOF 5, HOK 5). Sjajno, na adresi URL http://cgn.dgu.hr/rgiapp/

Izdavač:

Klub brđana Feniks / Mountaineer Club Phoenix
Čikoševa 4, 10000 Zagreb, Hrvatska

URL http://www.klub-feniks.hr/; Web je zaštićen lozinkom – dostavljamo na upit.
e-mail: feniks.klub@gmail.com; **fax:** ++385 (01) 234 56 31
MB: 2475928 / **OIB:** 81675226842 / **Reg. br.:** 21006546
Žiro račun: 2360000-1102065310; **IBAN;** HR852360000-1102065310
Zagrebačka banka d.d.
Nakladnički broj ISBN 978-953-57823
Izlazi povremeno od 1973.